

DE NEW YORK TIMES-BESTSELLERAUTEUR VAN ROOD, WIT & KONINGSBLAUW

CASEY McQUISTON

SOMMIGE
DINGEN
SMAKEN
SAMEN
BETER

DE EX-TRIP

Casey McQuiston

De ex-trip

Vertaling Erica Disco

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Om van te genieten

Het is onmogelijk iemand lief te hebben
en van hem gescheiden te zijn.
Al zou je het nog zo graag willen.

Je kunt liefde sublimeren, negeren, vertroebelen,
maar de liefde uit jezelf trekken lukt nooit.

– E.M. Forster, *A Room with a View* (*Een kamer
met uitzicht*, vertaling van Bas Heijne)

Initiating slut mode.

– Robyn, *Fembot*

Hoe het begon

(Theo's versie)

De eerste keer dat ik Kit zoen, smaakt hij naar jalapeño's en abrikozen.

Eerst hebben we ons moed ingedronken. Een paar jongens uit het restaurant hadden een halloweenfeest georganiseerd in hun huurhuis in Cathedral City en daar stond een vuilnisvat vol met punch van onbekende herkomst. We zijn tweeëntwintig, een leeftijd waarop punch uit een vuilnisvat een geweldig idee lijkt, al heb ik er wel een scheut abrikozenlikeur uit de drankenkast in gedaan om de smaak wat te verzachten.

Het is nu vier maanden geleden dat Kit naar Palm Springs verhuisde en bij mij introk, en sindsdien hebben we het uitvoerig over mogelijke halloweenkostuums gehad. Sletterige M&M's. Ralph Macchio en die pestkop uit *The Karate Kid*. Uiteindelijk kwam Kit op het idee om als Sonny en Cher te gaan. Hij is Cher, ik ben Sonny. In een kringloopwinkel in LA heeft hij de perfecte zijden jurk op de kop getikt, en ik moest hem zelfs in een korset snoeren voordat hij de jurk aantrok, want hij gaat altijd volledig op in een rol. Zelfs na die vuilnispunch kon ik zijn huid nog onder mijn vingertoppen voelen.

Als we na het feest aan onze salontafel een afhaalpizza zitten te eten, vindt Kit het tijd om er eindelijk over te beginnen.

We hebben het er nog niet één keer over gehad sinds hij voor zijn studie naar Californië is teruggekomen en we verdergingen alsof we nooit van elkaar gescheiden waren geweest. Zelfs onze

harten klopten weer in hetzelfde ritme: Theo-en-Kit, Theo-en-Kit, Theo-en-Kit. Het ging allemaal zo vanzelf dat het gewoon niet ter sprake kwam waar dat ritme eerder was gebleven, en waarom het was verdwenen.

Over zijn pizza met gevulde korst en extra jalapeño's heen kijkt hij me aan en vraagt: 'Waarom wilde je nooit naar Oklahoma City komen?'

Omdat het Oklahoma City is, wil ik bijna zeggen. Toch heeft het eigenlijk nooit om die plek gedraaid, maar om onze belofte. Toen we veertien waren, een jaar nadat Kits moeder was overleden, besloot zijn vader met het hele gezin naar New York te verhuizen. Kit en ik pakten er een kaart bij en zochten het midden op tussen Rancho Mirage en Brooklyn. Dat was dus Oklahoma City, en we spraken af dat we elkaar daar elke zomer zouden zien. Toch vond ik altijd wel een excuus om niet te gaan, en mijn smoesjes waren niet al te best.

Nu ik zijn bruine ogen omlijst door die stomme Cher-pruik zie schitteren in het licht van de lampen, besluit ik hem de waarheid te vertellen. Deels, tenminste. Na zijn vertrek drong het namelijk tot me door dat ik verliefd was geworden op mijn beste vriend. Op dat moment was hij al zo ver bij me vandaan dat het geen zin meer had om het hem te vertellen, en tijdens onze telefoongesprekken had hij het pijnlijk genoeg alsmaar over zijn vele veroveringen op liefdesgebied. Als ik naar Oklahoma City was gegaan, zou mijn hart zeker gebroken zijn.

'Het spijt me,' zeg ik. 'Dat was lullig van me. Zoiets had je niet verdiend.'

'O.'

'Ik ben er helemaal overheen, hoor.' Dat is een regelrechte leugen, want ik ga er juist aan onderdoor. Van tevoren dacht ik dat het me goed zou doen als Kit mijn huisgenoot werd, dat ik onmogelijk verliefd zou kunnen blijven op mijn beste vriend nadat ik hem door zijn joggingbroek heen aan zijn bilnaad had zien krabben. In plaats

daarvan ben ik zelfs nog méér van hem gaan houden. ‘Dus je hoeft je niet opgelaten te voelen, of zo.’

Kit legt zijn pizzapunt neer en kijkt onderzoekend naar mijn plak-snor en mijn haar dat ik heb ingevlochten zodat het onder mijn bloempotkapselpruik past. Met een glimlachje strijkt hij een lok van Chers haar achter zijn oor. ‘Ik was ook verliefd op jou.’

‘Je... Wat?’

‘Vroeger, bedoel ik.’

Ik knik en probeer mijn stem in bedwang te houden. ‘Juist, ja. Vroeger.’

Dan lacht hij, dus lach ik mee en zet ik een nummer van Sonny & Cher op om te verhullen hoe raar mijn lach klinkt. We dansen met het vet van de pizza nog op onze lippen de kamer door op *I Got You Babe*, tot mijn hand langs zijn ingesnoerde middel strijkt.

Ik neem de punten van het glanzende, synthetische haar tussen mijn duim en wijsvinger en raak hem op die manier aan zonder hem aan te raken.

Hij reikt omhoog en trekt de snor van mijn gezicht. ‘Als we het nou eens proberen?’ vraagt hij zacht. ‘Eén keertje maar, om erachter te komen hoe het is?’

Het volgende moment lig ik in het bed van mijn beste vriend en zoen ik hem tot het hem begint te duizelen. Gewoon, om erachter te komen hoe het is.

Diep vanbinnen weet ik dat ik hierdoor voorgoed zal veranderen. Misschien is het verkeerd, misschien is het volkomen gestoord om hem dit te laten doen, terwijl ik weet dat mijn gevoelens voor hem niet wederzijds zijn, maar het is Kit. Hij houdt ervan om mensen een goed gevoel te bezorgen en als hij zijn gezicht tussen mijn benen drukt, voel ik me goed. Zo goed dat het vreselijk is.

Morgen zal hij hierom lachen, maar vanaf nu zal iedereen met wie ik het bed in duik met de herinnering aan hem moeten wedijveren.

De volgende ochtend geurt de keuken naar kaneel, boter en gist en

is Kit met de afwas bezig. Hij draagt het schort dat ik voor hem gekocht heb toen we een roadtrip door de Santa Maria Valley maakten om erachter te komen of ze daar echt zo goed kunnen barbecueën als ze beweren. Er staat op: DEZE JONGEN BEWERKT ZIJN EIGEN VLEES.

Op tafel staan twee borden en uit het goudbruine deeg dat met glazuur is bestreken kringelt nog damp omhoog. Kit slaat elk weekend aan het bakken en is al jaren op zoek naar het recept voor het perfecte kaneelbroodje.

Toen ik vannacht naast hem in slaap sukkelde, zat ik vol goede voornemens. Ik zou me niet laten kennen, het was gewoon maar een geintje geweest. Twee jeugd vrienden die herinneringen hadden opgehaald waardoor hun kalverliefde even een opleving had gehad.

Maar als hij vanachter de gootsteen naar me lacht en ik de zuigzoen zie die ik hem vannacht heb bezorgd, flap ik eruit: 'Ik heb gelogen. Ik ben helemaal niet over je heen.'

Met een diepe zucht draait hij de kraan dicht, en daarna zegt hij iets waardoor ik mijn oren niet kan geloven.

Namelijk: 'Ik ook niet over jou.'

Hoe het eindigde

(Theo's versie)

Er ligt een dildo op de bagageband.

Het is niet mijn dildo. Niet dat ik er geen bij me heb, maar Kit zou de onze nooit zo slordig inpakken dat hij gewoon uit mijn koffer floepte en over de bagageband rolde. Zoiets doe je gewoon niet.

Ik sta in mijn eentje op London Heathrow en zie de dildo alsmaar rondgaan. Het is een paars, nogal kort ding, maar de omvang is heel respectabel. Pas als hij voor de vierde keer langskomt, doe ik een stap naar voren en pak ik mijn koffer van de band, al maak ik nog geen aanstalten om naar de uitgang te lopen.

Ik weet niet waar Kit is.

Zeven, acht, negen, tien keer gaat de dildo rond, voordat een luchthavenmedewerker met een stalen gezicht een paar handschoenen aantrekt en het ding afvoert in een plastic zakje.

Ik kijk hoe laat het is: vijfendertig minuten sinds Kit is weggelopen. Op dit moment ben ik nog te boos om te huilen, maar ik heb ongeveer nog een halfuur voordat ik helemaal losga. Later zal ik de reisorganisatie wel mailen om uit te leggen waarom we niet zijn komen opdagen en om mijn geld terug te vragen. Voorlopig wil ik alleen maar naar huis.

Als ik in de rij voor de balie van British Airways sta om een ticket te kopen, zie ik een nerveus jong stelletje naar de afdeling Gevonden Voorwerpen lopen om hun zoekgeraakte dildo op te halen. Hun

liefde is de vernedering duidelijk waard. Ze vertrekken arm in arm, lachend en met blozende wangen. Fucking schattig.

Wanneer het mijn beurt is, vraag ik: 'Hoe laat vertrekt de eerstvolgende rechtstreekse vlucht naar Los Angeles?'

Vier jaar later

LONDEN

PAST GOED BIJ:

Pimm's Cup, in thee gedoopte scone die met
gierende haast wordt opgegeten

‘Al geef je me tweehonderd pond en bedien je me van het betere handwerk, van mij krijg je niks meer, Trevor.’ Met een vriendelijke glimlach schuif ik de gekreukte bankbiljetten terug over de bar. ‘Ga naar huis. Werk aan jezelf. Je bent fout bezig, en niet in positieve zin.’

Eindelijk geeft Trevor toe en laat hij zich door twee andere West Ham-supporters meevoeren naar de uitgang van de pub, terwijl de overige gasten beginnen te juichen omdat er op televisie weer gescoord wordt. Een van de Spurs-supporters die hij lastigviel heft dankbaar zijn biertje naar me op. Hoofdschuddend slinger ik een handdoek over mijn schouder en buk me om het lege biervat los te koppelen.

‘Altijd weer die Trevor,’ verzucht een bartender. ‘Wat een zakenwasser.’

Ik snuif verachtelijk. ‘Zo eentje heb je er in elke bar.’

De bartender knipoogt naar me, maar kijkt dan nog eens goed. ‘Wacht eens, wie ben jij eigenlijk?’

‘Ik ben...’ Het lukt me eindelijk het vat los te krijgen en ik trek het kreunend van zijn plaats. ‘... Theo.’

‘Sinds wanneer werk jij hier?’

‘O, ik mocht van hem achter de bar komen omdat ik een vat kan verwisselen.’ Ik knik even in de richting van de zweterige bedrijfsleider die zijn stinkende best doet om alle bestellingen op te nemen. Er was weinig overtuigingskracht voor nodig om hem zover te krijgen dat hij gratis hulp accepteerde. ‘Ik werk hier niet. Ik woon hier niet

eens. Ik ben een uurtje of twee geleden pas uit het vliegtuig gestapt. Hé! Met mijn handdoek haal ik uit naar een Spurs-supporter die boven op zijn barkruk probeert te klimmen. 'Kom op, man. Doe niet zo dom.'

De bartender trekt waarderend zijn wenkbrauwen op. 'Al vaker in Londen geweest?'

Ik grijns. 'Nee, maar ik heb veel films gezien.'

Eerlijk gezegd ben ik tot nu toe Californië amper uit geweest. Een paar zomers geleden kwam daar bijna verandering in toen Sloane opnames in Berlijn had en me uitnodigde om gratis in haar hotel-suite te komen logeren, maar daar was ik nog niet aan toe. Over het algemeen vertrouw ik mezelf niet met onbekende plekken of omstandigheden. Ik heb bijna al mijn achtentwintig lentes in de Coachella Valley gewoond, want daar heb je bergen, woestijnen, een uitgestrekte lucht en raven zo groot als honden, en alle manieren waarop ik daar de mist in kan gaan ken ik al.

Nu ben ik er wel klaar voor. Denk ik. Nee, ik wéét het. Elke spier in mijn lichaam staat al weken strakgespannen. Bij elke dag die ik afstreepte op de kalender werd het gevoel dat ik op knappen stond sterker, en ik wil er dolgraag achter komen wat ik in mijn mars heb.

Op één rampzalige ochtend op Heathrow na is dit de eerste keer dat ik in Europa ben, wat waarschijnlijk verklaart hoe ik tijdens een voetbalklassieker achter de bar van een drukke pub terecht ben gekomen. Toen ik uit de metro vanaf de luchthaven stapte, had ik het gevoel dat Londen aan mijn voeten lag. In plaats van een museum, een paleis of Westminster Abbey te bezoeken, ben ik de dichtstbijzijnde pub in gedoken. Dit kan ik: bemiddelen tijdens kroegruzies, biervaten aansluiten, amusante beledigingen schreeuwen naar kerels die Trevor heten, over de plaatselijke drinkgewoontes leren, de regionale dranken proeven. Ik bestudeer de wilde dieren bij hun drinkpoel, alsof ik voor National Geographic werk. Ik ben Steve Irwin en ik drink een pilsje met de mannen.

Dat was precies de bedoeling toen Kit en ik deze reis in eerste instantie boekten: leren. We fantaseerden er altijd over dat we op een dag een restaurant zouden openen en toen we op een avond vijf afleveringen van *No Reservations* achter elkaar hadden gekeken, kwam Kit op dit idee. Hij vond een begeleide rondreis waarop we konden kennismaken met het beste wat Europa op culinair vlak te bieden had. We zouden de rijkste smaken proeven, ervaring opdoen met traditionele broodbakmethoden, en al onze zintuigen prikkelen om inspiratie op te doen voor ons werk. Precies zoals Bourdain, zei hij, waardoor ik me weer net zo verliefd voelde als in het begin.

We moesten er een jaar voor sparen, maar in het vliegtuig ging het mis tussen ons, waarna Kit naar Parijs vertrok en ik hem nooit meer heb teruggezien. Mijn geld kon ik niet meer terugkrijgen. Ik kwam thuis met een gebroken hart, een flesje veertien jaar oude whisky die we op onze laatste bestemming Palermo hadden willen opdrinken, en een tegoedbon die achtenveertig maanden geldig was. Ik nam me voor dat ik na zevenenveertig maanden de reis in mijn eentje zou gaan maken. Ik zou naar dat strand gaan en onze whisky opdrinken als bewijs van hoever ik ben gekomen en dat ik eindelijk helemaal over Kit heen ben.

Dus hier ben ik dan, in een pub vijf minuten bij Trafalgar Square vandaan, waar ik een nieuw biervat aansluit. Dapper, onafhankelijk en sexy.

Ik kan dit. Ik ben de Crocodile Hunter. Ik ga dingen leren, ik ga plezier maken, en ik ga al mijn nieuwe kennis toepassen op mijn werk en in mijn keuken thuis, waar ik zelf recepten bedenken. Ik ga me van mijn beste, meest zelfverzekerde en vakbekwame kant laten zien. Ik ga mijn spullen niet elke ochtend in mijn rugzak proppen, mijn telefoon in de Arno laten vallen of mijn paspoort op een handdoekenautomaat in de toiletruimte van een luchthaven laten liggen (alweer). En bovendien ga ik niet één keer denken dat ik dit alles liever met Kit zou doen.

THEO EN KIT GAAN OP EEN ROMANTISCHE CULINAIRE REIS. ÉÉN PROBLEEM: ZE ZIJN EXEN

Theo en Kit, ooit jeugdvrienden en geliefden, hebben elkaar na hun breuk niet meer gezien. Nu, vier jaar later, is Theo een zelf-verzekerde aspirant-sommelier en heeft Kit succes als banketbakker in Parijs. Het enige wat nog over is van hun relatie, is een ongebruikte voucher voor een culinaire tour door Europa. Wat ze niet verwachten, is dat ze tegelijkertijd gebruikmaken van hun voucher... Nu zitten ze drie weken met elkaar opgescheept. Maar zolang ze absoluut over elkaar heen zijn, zou dat geen enkel probleem moeten zijn. Daarom is Kit er gelijk voor in als Theo voorstelt een wedje te leggen op wie er als eerste met de knappe gids vandoor gaat. Sterker nog, waarom maken ze er geen volledige Europese datingcompetitie van?

Casey McQuiston is de *New York Times*-bestsellerauteur van *Rood, wit & koningsblauw*, hun debuutroman. Dit boek was wereldwijd een enorm succes en is ook verfilmd als *Red, White and Royal Blue*. Casey schrijft het liefst over slimme mensen met slechte manieren die verrast worden door de liefde, zo ook in hun andere romans *De laatste halte* en *I kissed Shara Wheeler*.

**‘Casey McQuiston schildert
een heerlijk stomend
Europees paradijs.’
- USA Today**

Z&K

ISBN 978 90 2055 676 6 NUR 340

9 789020 556766 >

www.zomerenkeuning.nl